

De Geest en de Bruid

Preek van ds. L. Huisman

Geliefden,

Het woord van God, dat wij u willen prediken, staat in Openbaring 22:17:

En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome. En die wil neme het water des levens om niet.

Geliefden, deze tekst bevat een bede van de Geest en de bruid.

De gemeente des Heeren heeft een verwachting. Die verwachting is gegrond op de toezegging van God, de God die niet liegen kan. Een mens zonder geloof is ook een mens zonder verwachting. Natuurlijk, elk mens heeft wel een bepaalde verwachting; dat hij lang zal leven en gezond zijn; dat hij straks genieten zal van zijn pensioen, als hij wonen zal in zijn eigen huis met tuin. Als hij nog jong is, heeft hij een verwachting dat hij groot en sterk zal worden in de wereld; en als hij eenmaal oud geworden is, dat hij tot in de grijze ouderdom gelukkig zal leven. Maar die verwachting is nergens op gegrond. Daarom stelt het leven ons menigmaal ook zo teleur. Nergens in de Schrift heeft God ons gezegd, dat we een lang en gelukkig en sterk en gezond leven zullen leiden. Dat fantaseren we zelf maar. We hopen het met een hoop die nergens op gegrond is.

Maar de gemeente des Heeren, wij, die een even dierbaar geloof met al de heiligen hebben ontvangen, die het Woord van God geloven en die het anker van onze hoop uitwerpen in het heiligdom, wij hebben een verwachting, die niet zal beschaamd worden. Niet omdat wij zo trouw zijn in de onderhouding van het Woord van Gods inzettingen. Als we dáárop moesten steunen: Mijn God, waar was mijn hoop, mijn moed gebleven? Dan was ik vergaan in al mijn smart en rouw. Maar omdat God het gezegd heeft. Omdat Jezus Christus geopenbaard heeft, dat Hij in de wereld gekomen is, om de wil Zijns Vaders te doen en de gegevenen Zijns Vaders op te zoeken door de prediking van Zijn Woord en opdat Hij Zichzelf een gemeente zou bijeenvergaderen, heiligen en reinigen, tot alle goed werk bekwaam toegerust. En díe gemeente, die noemt Hij in onze tekst de bruid.

De bruid! Moet u eens indenken wat dat betekent. Bruid! Ik weet wel, we vertonen dikwijls meer de gedaante van een oude, afgeleefde vrouw, dan van een bruid. Maar Christus zegt nu eenmaal dat we een bruid zijn. Zo ziet Hij ons, omdat Hij ons aanziet niet in hetgeen wij voor Hem presteren, niet in hetgeen wij van Hem geloven, maar omdat Hij ons aanziet als een bruid zonder vlek of rimpel, als een volmaakte bruid, omdat Hij al onze zonden achter Zijn rug heeft geworpen. Omdat Hij al onze overtredingen heeft uitgewist, het handschrift onzer zonden dat tegen ons was doorgekruist heeft

en nu geen zonde meer ziet in ons; in Zijn Jacob; en geen overtreding in Zijn Israël.

Wat is dan een bruid? Een bruid heeft maar één verlangen; naar dat ene richt zij zich met haar hele leven. In die bruidsdagen denkt ze alleen aan het uur van het huwelijk, aan de dag die straks zal aanbreken, binnen niet al te lange tijd. Want welke dwaas zal daar vijf, of tien, of twintig jaar over doen? Om nadat zij zijn bruid geworden is, en nadat hij zijn bruid heeft uitgekozen, te trouwen? Als de vrouw eenmaal tot een bruid is uitgekozen, dan duurt het niet lang meer, dan komt de dag van de bruiloft al in zicht, de grootste dag van haar leven, waarnaar ze, met alles wat in haar is, verlangt. Dan zal ze haar wens verkrijgen, dat zal ze getrouwd worden, dan zal haar huwelijk tot stand komen. Zó noemt Jezus ons, Zijn gemeente, Zijn kinderen, Zijn bruid.

Wij behoren ons dienovereenkomstig te gedragen! De tijd tussen het moment, dat Hij ons koos als Zijn bruid en de dag van de bruiloft is maar een korte tijd. Hij geeft ons er reden toe te denken dat het háást om is. Hij zegt tot drie keer toe: En ziet, Ik kom haastelijk! Zijn komen is de dag van ons huwelijk. Zijn komen is de dag, waarnaar al de geslachten die uit God zijn, hebben uitgezien. Naar de dag, dat er geen scheiding meer zal zijn tussen God en tussen mij, tussen God en tussen Zijn bruid. Naar de dag, dat we weer 'mens Gods' zullen zijn en volkomen zullen beantwoorden aan het doel, waartoe Hij ons op de aarde geschapen heeft. Christus heeft tot Johannes meermalen gezegd: Zie, Ik kom haastelijk! En Hij heeft erbij gezegd: Zeg het aan ál de gemeenten, dat Ik haastelijk komen zal!

Dat wás wat voor die vergrijsde discipel! Het was een ellendige tijd toen deze vergrijsde dienstknecht van de Heere deze boodschap mocht doorgeven aan de gemeenten des Heeren. De vervolgingen waren in zijn tijd in al hun hevigheid uitgebroken. De christenen werden voor de leeuwen geworpen. De gemeente van Christus kwam onder ontzaglijk zware druk. Johannes is van zijn geliefde gemeente afgescheiden; de schapen zijn daar zonder herder en Johannes is weggevoerd. U kent natuurlijk de geschiedenis. Johannes is weggevoerd naar dat eenzame oord van ballingschap en daar is hij helemaal alleen. We kunnen ons levendig voorstellen dat zijn hart in duizend bange zorgen en noden ineengekrompen is en dat hij niet af kan laten hart en oog op te heffen naar omhoog, om te smeken voor het heil van de kudde die hij achterlaten moest.

In die omstandigheden is het, dat zijn getrouwe Verlosser, zijn dierbare Heiland hem een bezoek brengt. Na jaren van gemis! Ik bedoel een gemis, waarin hij Jezus niet meer gezien had met deze ogen, want tientallen jaren waren er verlopen, sinds zijn lieve Borg en Zaligmaker zegenend naar de hemel gevaren was.

Aanvankelijk heeft de kerk die frisse jeugd vertoond, dat uitzien naar de bruidegom, dat zich opmaken om Hem te ontmoeten, die vrolijke lach van het geloof, die door de duisternis van alle zorgen heendrong: Hij komt, Hij komt, om d'aard te richten! Maar in plaats dat Hij kwam, kwam de vijand. In plaats

dat Hij kwam, om hen van de ene heerlijkheid in de andere heerlijkheid op te leiden, in plaats dat Hij kwam om hen te verlossen van dit aardse, tijdelijke, moeitevolle leven, kwamen de Romeinen, kwam Nero, kwamen de vijanden van Christus' Kerk en sprongen als wolven op Christus' kudde. En velen werden er verscheurd, die hun goede belijdenis met hun dood moesten bezegelen. Ze bleven staande, oud en jong. De geschiedenis spreekt ervan hoe reeds jongens en meisjes door de kracht van het geloof de muilen der leeuwen weerstonden en met blijdschap de weg gingen die Christus hen voorgegaan was. De oude Polycarpus getuigde in het licht van de vlammen van de brandstapel: "Zesentachtig jaren heb ik mijn Heiland gediend en Hij heeft mij nog nooit enig kwaad gedaan. Zal ik dan mijn Heere en Heiland verloochenen, die mij heeft záliggemaakt?" En hij verkoos de vlammen, desnoods de muilen der leeuwen, boven de verloochening van Hem, die hij liefhad met al de liefde van zijn hart. De frisse jeugd, de vrolijke lach, de bruidsverwachting scheen uitgedoofd in een felle vervolging, die schier zijn weerga in de geschiedenis niet kent.

In die dagen was het, dat Jezus Zich neerboog over Johannes, Zijn oude dienstknecht en hem troostte. En niet alleen hém, maar ook óns troostte door hem. Want wij weten dat die onheilen die over de kerk gingen in zijn dagen, zonder ophouden zullen voortgezet worden. Want de satan is tot ons afgekomen, wetende dat hij een kleine tijd heeft. In de hemel mag hij niet meer komen; als een bliksem is hij daaruit neergeworpen. Maar wee, wee degenen, die de aarde en de zee bewonen, want hij weet het, hem rest nog slechts een korte tijd en dan zal hij met eeuwige banden onder de duisternis gebonden worden. Dan zal zijn machtsterrein voor eeuwig zijn ingekort. Dan zal die verklager der broeders nooit meer zijn stem kunnen laten binnendringen in het hart van de bruid des Lams.

Zover is het nu nog niet. Wij weten dat ook bij het voortwentelen der eeuwen de vijandschap en de opstand van de machten der duisternis, belichaamd in de antichrist, zich steeds bruter zullen verzetten tegen de bruid des Lams, tegen de kerk van Christus. Professor W. Aalders heeft dat mooie boekje geschreven over die weduwe. Hij vergelijkt daarin de kerk met een weduwe die haar recht zoekt bij een onrechtvaardige rechter. En hij schrijft: De wereld gunt ons ons bruidsverlangen niet. De wereld gunt ons niet, dat wij uitzien naar wat anders dan waar de socialist en de communist naar uitzien. Als je niet meedoet in het spel van deze wereld en niet meeloopt in de stroom der revolutie; als je niet meedoet om tegen de macht van het kapitaal in opstand te komen en zo een nieuw mens te worden, dan ben je een wezensvreemd mens in deze wereld. Je kunt erop rekenen als je een verwachting hebt op God, als je hoort bij de bruidskerk, wiens Bruidegom bóven is, die je verwacht met stérk verlangen, dat je zult lijden om Christus' wil. Dan zul je verdrukking ingaan. Dan zal het kruis zich aftekenen in je leven. Daar hoef je niet bang voor te zijn, hoor, want je bent duizend keer gelukkiger met Paulus in de gevangenis aan de zijde van Jezus en met Johannes op het kale rotseiland

onder de overschaduwning van de armen van onze Immanuël, dan op koningstronen en gekroond met keizerskronen. Want bij Jezus is het goed. Luther heeft eens gezegd: “Ik zal blijven waar Jezus blijft, al was het in de hel!” En Gods kinderen zeggen het van harte na, wanneer Hij die Bruidegom voor hen geworden is, de Schoonste van alle mensenkinderen. Want het is goed om Christus’ wil smaadheid te mogen lijden; het werpt ons op onze laatste vesting; het dringt ons tegen het hart van onze lieve Borg en Zaligmaker en doet ons de kussen en omarmingen van Hem voelen, die ons gekocht heeft, niet met zilver of goud, maar met de prijs van Zijn dierbaar bloed.

En nu getuigt Johannes, omdat hij Christus heeft horen spreken: En de Geest en de bruid zegge: “Kom!” In het vorige vers zegt de Heere Jezus: “Ik ben de Wortel en het Geslacht Davids, de blinkende Morgenster!” En de Geest en de bruid zegge: “Kom!” De Geest is de Heilige Geest, de derde Persoon in het wezen Gods, Die in het bijzonder de taak heeft het werk van God af te maken. Zoals Hij in het werk der schepping de schepping afgemaakt heeft, vólmaakt heeft, zo handelt Hij ook in het werk der herschepping. Hij treedt niet Zelf op de voorgrond. Hij stelt niet Zichzelf aan ons voor, zeggende: Ik ben de Heilige Geest! Maar Hij stelt Christus op de voorgrond.

Dit hebben we dan ook tegen op de Pinksterbeweging en de Charismatische beweging, die de werkingen des Geestes geheel of gedeeltelijk los zien van, buiten, het werk van de Heere Jezus Christus. Dat is niet Bijbels. Dan zie je ook vaak – de goeden niet te na gesproken, want ik ken ook waarachtige kinderen Gods in de Pinksterbeweging en ik verblijd me ook dat de Heere zelfs dáár Zijn werkzaamheden openbaart, maar ik bedoel – díe beweging en díe mannen in die beweging, die met de Heilige Geest werken als met een instrument. Dan zie je altijd die ellende, dat de mens God gaat gebruiken om zijn eigen menselijke doeleinden te bereiken. Dan is het niet de Heilige Geest, die de méns gebruikt als een instrument, maar de mens die de Heilige Geest gebruikt als een instrument. En dat is niet uit de Bijbel; dat is niet naar het Woord van God. Als de Heilige Geest ons aangrijpt en als de Heilige Geest werkt, dan heeft Hij maar één groot werk. Jezus zegt: “Hij zal het uit het Mijne nemen en zal het u verkondigen; Die zal Mij verheerlijken.” Dus hieruit weten wij of wij de Heilige Geest ontvangen hebben.

Ursinus, één van de twee opstellers van de catechismus, schrijft in zijn verklaring van zijn catechismus: Dit weten wij uit Zijn werkingen, die wij in ons gevoelen. Wat zijn dat voor werkingen? Dat kan ik met een paar woorden zeggen: De werkingen van de Heilige Geest zijn deze: Ze maken Christus heerlijk. Die Heilige Geest scheurt ons hart los van de zonde; Die doet ons verlangen en uitzien naar verlossing; Die openbaart ons de Zone Gods, van de Vader gegeven als het Offer, waardoor wij vrede met God verkrijgen; en Die stelt Christus héérlijk aan ons voor, zodat we op Hem verliefd raken; zodat we Hem kiezen als ons Deel en eeuwig Goed. Dat is het speciale werk van de Heilige Geest. En dat werk zet Hij voort; die Geest zet dat voort, ook al

zouden wij niet roepen. Toch zet die Geest Zijn werk voort, want Hij is Góð! Hij gaat naar de finale; Hij gaat naar de eindstreep, naar de volmaking. Dat werk van de Geest rust op de liefde des Vaders. Want de Vader rust niet, voordat Hij Zijn bruid, Zijn Kerk, Zijn gemeente weer in Zijn huis heeft, aan Zijn dis, aan Zijn tafel. En de Heere Jezus rust niet, voordat Hij het loon op Zijn arbeid in ontvangst genomen heeft. U weet wat dat loon is! Dat loon van Christus zijn jongens en meisjes; dat zijn kinderen, die hun hart aan Jezus geven. Die komen, smekend en wenend onder het besef van hun schuld en zonde en het gevoel van hun ongeluk en gescheiden staat. Die niet meer op zichzelf kunnen staan, maar die hun jonge hart in de hand van de Heere stellen. Dat loon van Christus zijn vaders en moeders, dat zijn oude grijsaards, voor wie het genóeg is, om met Petrus te spreken, de voorgaande tijd van hun leven de wil der heidenen volbracht te hebben, maar die nu aankomen, door het Goddelijk licht geleid, om zich te stellen onder Zijn zachte juk en onder Zijn lichte last. Die zeggen: “Anderen, Heere, hebben over ons geregeerd; maar door U alleen erkennen wij Uw Naam. Heere, hier zijn wij, we komen tot U; Gij zijt de Heere, onze God!” Dat is het werk van de Heilige Geest. Die Geest, die drijft naar dat einde, dat de Vader Zijn schepselen terugkrijgt en dat Christus Zijn bruid in Zijn armen kan nemen. Dáárom staat er in de tekst: en de Géést, Die zegt: “Kom!” Dat is een roepen, een voortdrijven, een heenwerken naar de laatste dag.

Gelukkig, geliefden, dat God het werk in Zíjn hand gehouden heeft; dat Hij de teugels van het bewind in Zijn eigen hand houdt. Machten kunnen daartegen opstaan; verschrikkingen kunnen over de kerk van Christus komen, maar toch: We hebben verwachting! Verwachting, die door de antichrist, door de boze, door de machten, die zich ook vandaag tegen God en Christus verheffen, en tegen óns, de schapen van Christus verzetten, niet teniet gemaakt kan worden. Die machten zullen allemaal door die Geest teniet gedaan worden. Ze zullen de gemeente slechts te eerder en te meerder in de armen van de Herder, van de bruidegom, drijven. Want de Geest zit erachter. Die Geest drijft de wereld naar het einde, wat tegelijk het grote begin is, waarin God zal zijn alles en in allen.

Dat is ook de sterkte van allen die het Woord van God bedienen. Dat is de sterkte van de broeders van de kerkenraad, wanneer zij bij u op huisbezoek komen, soms zo lauw en lusteloos als u zich maar voelen kunt. Dat is de sterkte van elke vader en moeder, die ernst maakt met de opvoeding van de kinderen: Dat de poorten der hel de gemeente van Christus niet zullen overweldigen. Dat God Zijn verbond met Abraham, met ons en met ons zaad opgericht, zal voortzetten, totdat de laatste zal zijn binnengedragen. Dat is die drijving van de Geest.

Maar niet alleen de Geest. Er staat: de Geest en de Brúid zeggen: “Kom!” Ook die bruid roept om de komst van de dag van het huwelijk. Het is de schreeuw van het nieuwgeboren leven! Het is de honger en dorst van het hart, dat iets van Jezus gehoord heeft! Het is de roepstem van de bevestigden in

hun genadestaat: “O, Heere Jezus, kom toch! Kom toch!”

De kerk van het Oude Testament had een sacrament van Gods genade op Sions top. Dáár stond het heilig Huis des Heeren, waar Sion naar verlangde, wanneer ze Jeruzalems poorten binnentraden en Sions top opgingen om voor het aangezicht des Heeren te verschijnen. Daar in het offer hadden ze het vaste bewijs: Hij komt! Hij komt! God heeft het beloofd! En ónze hoop ligt nog hoger gegrond dan op Sions top. Het anker van onze hoop ligt in het binnenste heiligdom. Ons vlees is in de hemel als een zeker onderpand. Christus Jezus is ingegaan in het binnenste heiligdom en Hij trekt; Hij trekt door Zijn Geest ons hart naar Hem heen. De kerk van het Oude en Nieuwe Testament heeft één verlangen, als we op onze plaats zijn, als we eerlijk ons hart raadplegen, als we het binnenste van ons leven voor God blootleggen, dan hebben we maar één verlangen. De kinderen in de genade, de zuigelingen, de kleintjes, de mannen en vaders, ze hebben maar één verlangen: Kóm, kóm Heere! Kóm! Vertoon Uzelf! Doe ons Uw gemeenschap ervaren! Want dit is onze droefheid: Het gemis van God, het gemis van Zijn gunst, van Zijn genade! Niet dat we het kruis moeten dragen, niet dat veel dingen ons tegen zitten in de wereld. Niet dat er zo'n machtige schare van vijanden is, die ons het bruid-zijn, het verlangen naar Christus niet gunt. Dat is allemaal erg, maar dat is het ergste niet. Dat kan ik zelfs nog vrolijk dragen. Maar het gemis van Gods vriendelijk aangezicht, het gemis van Zijn zegenende handen, het gemis van het geloofsgevoel van Zijn genade, dát maakt me armer dan de bedelaar. Dát doet me ineenkrimpen hier op de wereld. Dat doet me alle lust des levens vergaan. Maar omgekeerd is het ook waar. Als Hij Zijn gunst openbaart en Zijn liefelijk aangezicht vertoont en Zijn zegenende hand op mij legt, dan ben ik tevreden, dan vang ik de eeuwige sabbat in dit leven aan, dan beginnen de stralen van het nieuwe Jeruzalem mijn ziel te verlichten. Dan klimt mijn bange ziel gereeder ten berge van Uw heiligheid, waar mij Zijn heil verbeidt. Hier kunnen al Gods kinderen “Amen” op zeggen. De zwakken in het geloof, die pas door de Heilige Geest zijn vastgegrepen, die de droefheid over hun zonden leerden kennen, die in een smartelijk gemis gingen zoeken naar de Heere en naar Zijne sterkte. Ze kunnen hier “Amen” op zeggen. Ze zeggen: “Ja, niet de verschrikkingen van de hel voeren de boventoon, niet aardse zorg en kommer is het wat het meest mijn ziel bedrukt, maar dat ik God, mijn Schepper, mijn Weldoener niet in het Aangezicht zie, dat ik de vrede Gods niet ervaar. Dat ik veeleer als een voortgejaagde over deze aarde ga, bewust van datgene wat scheiding maakt tussen God en tussen mijn ziel.” Tóch zeg ik: Dít is het verlangen van élk wedergeboren hart en hieraan kunt u het weten of u een kind van God bent. Dan is het niet alleen de verschrikking over uw zonden, die u hier in de kerk bracht, die u op de knieën brengt. Dan is het niet alleen de angst voor hetgeen straks komen zal, wanneer u voor Gods rechterstoel zult staan. Maar dan is het het schrijnend gemis van uw ziel, dat de zonden scheiding gemaakt hebben tussen God en uw ziel. Dan kunt u God niet meer missen. Dan bent u

gaan vragen: “Heere, wat moet ik doen om zalig te worden? O Heere, U bent toch een almachtig God? U hebt er zovelen bekeerd, bekeer ook mij, Heere!” Dan legt u uw zondig hart aan Zijn voeten neer en vraagt u ootmoedig, nederig en oprecht: “O kom, Heere, kom toch! Hoewél ik voor U niet kan bestaan. Want ik kan zonder U niet meer leven. Want het gemis van zulk een glans, de glans van Uw vriendelijk aangezicht, baart me een eeuwige nacht.” Ik zeg, het is de roep van degenen, die iets van Christus hebben leren kennen, toen Hij hen gepredikt werd als de Man van smarten, als de verzoening van hun zonden. Toen de Heilige Geest ons ontdekte uit dat Woord Zijner genade, dat er ook voor ons een Borg en Zaligmaker gegeven is, en we de armen van ons geloof naar Hem uitstrekten om Hem aan te mogen grijpen, misschien zwak, misschien zelfs uit de verte, misschien maar voor een ogenblik, maar het was tóch de roep van onze ziel: “O kom, ja kom Heere Jezus!” En het blijft onze bede, óók al weten we door Zijn bloed gekocht te zijn, al hebben we een vast vertrouwen dat niets ons van die rotsgrond zal afstoten, al vrezen we niet meer voor hel en dood, al zingen we met Luther: “Delf vrouw en kind'ren 't graf; neem goed en bloed ons af, het brengt u geen gewin; wij gaan ten hemel in en erven koninkrijken!” Dan nóg, vanwege onze aanklevende verdorvenheid en vanwege onze zondige natuur, die ons bijblijft zolang we op de aarde zijn, waardoor we elke keer weer opnieuw dat levende contact met onze hemelse Vader missen en elke keer weer opnieuw onze zonden zien als scheiding makende tussen God en onze ziel, daarom dan nog blijft de roep, het smeekgebed van ons hart: “Kom Heere Jezus, ja kom haastelijk!” En de Geest en de bruid zeggen: “Kom!”

Maar dan richt Johannes ook zijn blik naar de aarde en dan zegt Johannes, als de stem van God: “En die het hoort, zegge: Kom!” Dus die die roepstem hoort, die roep van de Geest en de bruid, die roep in de prediking, die roep om de komst van de Heere Jezus, die moet mede instemmen met dat gebed, met die roep, met die smeekstem. Dat is de boodschap, geliefden, die ik u heden breng.

U die nog verre zijt van de gerechtigheid, die nog zonder God in de wereld leeft, die ervan overtuigd bent dat u nog onbekeerd bent, ik nodig u heden als een dienstknecht van Jezus Christus uit om met mij samen te gaan roepen en met al de heiligen hier ter plaatse om de komst van Jezus Christus.

Róep in uw gebeden! Róep met uw door de zonde verdorven stem. Róep met uw zondig hart, met uw verloren leven. En als u niet meer roepen kunt, steek dan uw lege handen, uw verlamde handen naar God omhoog! Maar sméék, sméék Hem in stille uren, wanneer u niet slapen kunt in de nacht, smeed Hem wanneer u onderweg bent, smeed Hem wanneer u bezig bent met uw werk. O, veracht toch voor het stof van deze aarde het goud van de hemel niet. Bedenk toch de dingen die boven zijn! Zoek toch eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid. Het is te vinden hoor! Ik zeg het u in alle waarheid, het is te vinden! Er is niemand hier in het huis des Heeren vandaag, of er is plaats voor u in het koninkrijk, of er is voor u een Verlosser gekomen, Die Zich voor u

stelt in de prediking van het Woord. Als u verloren gaat, dan zult u verloren gaan omdat u vele vonden gezocht hebt. U kent die vonden wel, de één had een vrouw getrouwd; en de ander had een stel ossen gekocht en de ander had weer een hoek grond voor zijn rekening genomen. Allemaal dingen die je best mag hebben of mag doen. Maar ze gingen in het leven van deze mensen vóór het zoeken van God en Zijn gemeenschap. Een kind weet dat de zonden de doodsteek zijn voor het geestelijk leven, maar er zijn zoveel geoorloofde dingen, die op zichzelf niet kwaad zijn, die ons als een zware last belemmeren om de eeuwige dingen te zoeken.

O geliefden, zou het geen tijd worden om God te zoeken in deze dagen, waarin de mens verzadigd wordt van de materie, zodat hij ondervindt, dat geld en goed hem niet gelukkig maken? Toen we arm waren, hebben we gedorst naar meer geld, naar meer rijkdom, naar een hoger levenspeil. Nu zijn we allemaal kapitalisten geworden; we hebben het allemaal zo goed, dat we kopen kunnen wat we nodig hebben en zelfs boven dat. En toch is er nooit een tijd in het leven der mensen geweest dat het leven zo waardeloos scheen, zo uitzichtloos scheen, waarin de psychiatrische inrichtingen zo uitpuilden, en waarin de zelfmoorden zo toenamen – waarin het lege van de mens openbaar komt – als in deze tijd! Dat is een sprake van God. Laat ons het niet langer buiten Hem zoeken! Laat ons meeroepen met de Geest en de bruid. Laat ons door deze boodschap des Heeren ontwaken, opstaan uit onze doodslaap en wederkeren tot de Heere.

Die het hoort, zegge: “Kom!” En die dorst heeft, kome; en die wil, neme van het water des levens om niet! Daar is opklimming: horen en dan dorsten en dan willen. Het geloof is uit het gehoor. Die dit Woord hoort, die door dit Woord wordt aangeroerd, vastgegrepen, of hoe u het ook noemen wilt. Want God spreekt door Zijn Woord en als dat Woord u op het hart gelegd wordt en u raakt werkzaam met dat Woord, dan is dat het bewijs dat de Heilige Geest het in uw leven wortel doet schieten. Als u dat Woord gaat overdenken en u kunt niet loskomen van dat Woord – en u wilt ook niet meer loskomen van dat Woord – dan komt er een roep in uw hart: “Heere, zegen anderen, maar ook mij! Heere, geef me ook Uw genade! Geef me het nieuwe leven! Laat me niet verloren gaan!” O, zult u zó blijven smeken, zult u zó blijven roepen?! Zult u zo met Jacob de Heere vasthouden, totdat Hij u zegent? Zult u zo uitgaan tot Hem? Nee, u hoeft niet eerst te weten, dat het recht is in uw leven, u kúnt dat ook niet. Dacht u dat die mensen, die tot Jezus kwamen om geholpen te worden, tot Hem gegaan zijn als gelovigen? Het is er verre van! Ze gingen tot Christus in het besef dat hun nood zo groot was, dat ze buiten Hem niet meer gelukkig konden zijn. Dáárvoor gingen ze tot Hem en dáárdóór; en ze geloofden dat Hij het kon. Of Hij het doen zou, dat zouden ze wel zien, wanneer ze tot Hem kwamen; maar ze geloofden dat Hij het kon. En ze zeiden: “Heere, indien ik maar de zoom van Uw kleed mag aanraken! Heere, indien Gij wilt, Gij kunt het doen!” Daar waren ze van overtuigd. Zie geliefden, in dit hele dikke boek is er niemand door Hem weggezonden;

Hij heeft ze allemaal geholpen. U zou de eerste zijn. En u zult het níet beleven, daar zal tot in eeuwigheid geen zondaar door Hem worden weggestuurd. Waarom niet? Wel, Hij is getrouw aan Zijn ambt! En u weet wat de naam Jezus betekent? De kinderen hebben het op de catechisatie al geleerd, is het niet? Jezus, dat betekent Zaligmaker. Als Hij niet zou zaligmaken een zondaar die tot Hem kwam, Hij zou geen Jezus meer zijn! Hij zou Zijn werk verloochenen. O, zie het toch eens van de andere kant, u kijkt altijd maar naar uzelf! Tenminste, zó u nog kijkt. U zegt altijd maar: “Ja, maar had ik nou ook eens dit; en was ik nou maar eens dat, en kon ik nou maar eens zo..” Ach, kijk nu eens naar Hem! Kijk nu naar Hem, en al dat had-ik, en al dat was-ik, en al dat kon-ik, dat versmelt wanneer u ziet dat Hij mensen oproept die niet waard zijn opgeroepen te worden; dat Hij zegevierend zondaren trekt uit de macht der duisternis en het huis van de sterk gewapende binnengaat om hem zijn vaten te ontroven. Begin toch ook te roepen!

En die het hoort zegge: “Kom!”

En die dorst heeft. Die dorst heeft. Want wie het Woord gehoord heeft op zulk een wijze dat het kracht doet in zijn leven, die wordt een dorstige. En nu weet u, een mens die dorst heeft, die is nergens mee tevreden te stellen dan met drinken. Een dorstige in de woestijn heeft niets aan een zak rijksdaalders en aan schone woorden, maar een dorstige verlangt maar naar één ding, die zegt: “Geef mij water of ik sterf!” Hieraan kunt u weten of de Heilige Geest in u woont, dan is er in uw leven een dorst gekomen. Al durft u het voor de mensen niet te zeggen, maar dan durft u het eerlijk voor de Heere te zeggen: “Heere, al zou ik nu de hele wereld verliezen, dat zou ik niet erg vinden, als ik U dan maar mocht overhouden. Mijn ziel dorst naar U, naar God, naar de levende God. Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo dorst mijn ziel naar U, o God.” Kent u dat? Dat eerlijk zijn voor God? En dat zeggen: “Heere, U, U bent mijn hoogst geluk, mijn zielsverlangen; als ik U mis, dan mis ik alles!” Dat is een onmiskenbaar kenmerk van Goddelijke genade. Als u daar ‘Amen’ op zegt, dan mag u zeker weten dat Gods hand u heeft getrokken uit de duisternis tot Zijn licht.

En dan staat er verder: “En die wil, die neme van het water des levens om niet.” Dat zijn die mensen dus, die bereid zijn om zalig te worden, zoals God het wil. Die zeggen: “Heere, ik heb mezelf een weg der bekering uitgedacht, maar die weg hebt U niet met me bewandeld; maar nu heb ik uit Uw Woord gehoord van Jezus Christus, dé Weg; van het geloof in Hem als het zaligend, het rechtvaardigend, het heiligend geloof; nu ben ik bereid om met mijn verloren hart, met mijn verzondigd leven me te laten helpen om niet.” Daar zitten twee kanten aan: Die wíl, die neme van des levens, maar op deze voorwaarde, om níet. O, dat is de doodsteek voor al degenen die op allerlei of op enigerlei wijze proberen iets te verwerven eer ze roepen: “Kom, Heere Jezus!” Eerst het tot Hem komen, eerst het nemen, eerst het drinken, u kent ze wel... , misschien hoort u er zelf ook wel bij; die jaar en dag tobt om een bepaalde gestalte te hebben, om een bepaalde mate van kennis van uw zonde,

om een bepaalde mate van verbrokenheid, wat u geschikt zou maken om genade te ontvangen.

Geliefden, je tobt tot je dood! Je komt er nooit! Dat hoort bij de eis, en die kunt u niet volbrengen; dat behoort bij de wét, dat behoort bij datgene wat God gebiedt en u zult het nooit honderd procent volbrengen, nooit! Werp het net nu toch aan de andere zijde!

En die wil, neme het water des levens om niet. Om niet, dat wil zeggen: Bereid zijn om u te laten zaligen, bereid zijn om u te laten dragen op de armen van die God en Zaligmaker, Die kwam om het verloren schaap ver van Hem weg te zoeken, en Die gezocht heeft, totdat Hij het vindt. Maar het is wel, aan de andere zijde, ook een bron van eeuwige zaligheid. Als we er in de loop van ons leven aan ontdekt worden, dat wanneer het niet uit genade was, we eeuwig de prijs zouden missen. Omdat al ons lopen, al ons werken, al onze arbeid voor God toch maar stukwerk is, beschadigd, bevlekt en verminkt door onze zonde. Maar nu, ziende en horende die roepstem des Geestes, van die Geest van Christus, die roept om de komst van Christus, beginnen we ook te roepen, en al roepende te kloppen en kloppende tot Hem te komen en al dorstende te drinken van die wateren des levens.

En wat is het water des levens? Het levenswater voor onze ziel? Dat kan ik met één woord zeggen, dat is de liefde van God, gekristalliseerd, samengebundeld in het offer van de Heere Jezus Christus, in het bloed van de Heere Jezus Christus. Dat is mijn spijs, dat is mijn zielsvermaak, dat is mijn één en al. En naarmate ik van die wateren des levens drink, waarvan Jezus gezegd heeft tot die Samaritaanse vrouw: “Die van dit water drinkt, zal in eeuwigheid niet meer dorsten;” naar de mate dat ik van dat water drink, zeg ik, roep ik: “Kom Heere Jezus!” Opdat deze stroom vanuit het heiligdom mij leiden mag naar de bron en ik uit dit ellendig en moeitevol leven door die drijving des Geestes gebracht zal worden tot de dag van de bruiloft. En o, wat zal dat zijn! Wat zal dat zijn! Jezus’ bruid aan Zijn zijde, Zijn woning te worden binnengeleid; in Zijn gemeenschap te mogen eten en drinken en dronken te worden van Zijn liefde. Aldaar zal geen nacht meer zijn. De stem van de drijver zal er niet meer gehoord worden; de zonde zal geen scheiding meer brengen tussen Hem en tussen onze ziel. Geen ontrouw zal ons meer vervreemden uit Zijn gemeenschap, omdat de eerste dingen zullen zijn voorbijgegaan.

Geliefden, is dat ook de bede van úw hart? Want, en daarmee eindig ik, wanneer gij niet begint te roepen met de Geest en met de bruid: “Kom!” dan zal Hij tóch komen. Hij zal zich door uw ongeloof niet laten ophouden; dan zal Hij haastelijk komen en plotseling, als gij het niet verwacht, als gij hoopt dat Hij nog maar lang zal wegblijven, dat het uw tijd nog maar uit zal duren, dan zal Hij de hemel toerollen als een dunne doek. Dan zal die grote Bruidegom, die dierbare Jezus, gezeten op Zijn grote witte troon en omstuwed door Zijn heilige engelen komen. Dan zal Hij óns kennen, dan zal Hij ons

wederom kennen, dan zal Hij ons als Zijn bruid kennen; wij, die naar Hém verlangen, die naar Hem hongeren en dorsten, die begeren dat de ganse aarde zich voor Hem buige, dat de heidenen komen om aan te bidden aan Zijn voeten; wij, die geloven, dat ze komen zullen van oosten en van westen, en met Abram, Izak en Jacob zullen aanzitten aan die ronde tafel. Wanneer Hij óns zal kennen en wanneer we tot Hem zullen worden opgenomen in de lucht en in de wolken en mét Hem zullen zitten in de troon van Zijn Vader, gelijkerwijs Hij gezeten is met Zijn Vader in Zijn troon. Dan zult ú achterblijven. Wat een verschrikkelijke gedachte, wat een vreselijk oordeel. Dan zult u kloppen, omdat u hier Zijn kloppen versmaad hebt. Dan zal Hij binnen zijn en u buiten. Nú staat Hij buiten en Hij roept u: “Indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen.” Maar dan zal het zó zijn: Hij binnen en u buiten! Dan zult u kloppen: “Jezus, Jezus, kom toch uit! Open nog eenmaal de deur! Hier ligt een arme zondaar aan de poort des hemels en hij smeekt om binnengelaten te worden; van de brand der hel en van de koude van het buiten zijn verkleumen zijn ziel!” Maar dan zal Hij u openlijk toevoegen: “Ga weg van Mij, gij vervloekte, in het helse vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is!”

O geliefden, moet dát vonnis aan u voltrokken worden? Ja, u lééft reeds onder dat Goddelijk vonnis, want die de Heere Jezus niet liefheeft, die zij een vervloeking! Maranatha, Jezus komt! Maar, dit is nóg niet het laatste woord van Jezus. Al bent u dan nu ook een vervloeking, heden, indien u Zijn stem hoort, verhardt uwe harten niet, maar laat u leiden! Stem in, ik sméék het u; ik gebiéd u, in de Naam van Jezus, dat u vanavond, voordat u slapen gaat, instemt met de Geest en met de bruid: “Kom, Heere Jezus, kom ook in mijn hart!” Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.